

Ο.Λ.Μ.Ε.
Γραφείο Τύπου

Έτσι είναι αν έτσι το γράφετε.....

Κύριε Διευθυντά,

Στο άρθρο του με τον τίτλο «Λίγες οι ώρες διδασκαλίας καθηγητών», στην **Καθημερινή** της 10/9/2014, ο συνεργάτης της εφημερίδας σας κ. Απόστολος Λακασάς παρουσιάζει επιλεκτικά στοιχεία από την τελευταία έκθεση του ΟΟΣΑ, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται και πάλι εντυπώσεις που εμφανώς οδηγούν στη στοχοποίηση, την απαξίωση και τη συγκαλυμμένη συκοφάντηση των εκπαιδευτικών.

Πραγματικά αναρωτιέται κανείς για ποιο λόγο ο κ. Λακασάς παραθέτει επιλεκτικά τα στοιχεία που αφορούν τις ώρες διδασκαλίας των εκπαιδευτικών ετησίως και όχι, για παράδειγμα, τα στοιχεία που αφορούν όλες τις ώρες απασχόλησης των εκπαιδευτικών **από την ίδια έκθεση του ΟΟΣΑ και τον ίδιο πίνακα. Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει, αντίθετα με όσα αφήνει να εννοηθεί το άρθρο του κ. Λακασά, ότι η χρονική διάρκεια που οι Έλληνες εκπαιδευτικοί απαιτείται να παραμένουν και να εργάζονται στο σχολείο είναι τελικά μεγαλύτερη από τους αντίστοιχους μέσους όρους και του ΟΟΣΑ και της ΕΕ! Έτσι, σύμφωνα με τον πίνακα D4.1 της έκθεσης αυτής, ο συνολικός ετήσιος χρόνος εργασίας των Ελλήνων εκπαιδευτικών είναι 1.170 ώρες τόσο στο Γυμνάσιο όσο και στο Λύκειο, ενώ οι αντίστοιχοι μέσοι όροι**

των ωρών του ΟΟΣΑ είναι 1.173 στο γυμνάσιο και 1.142 στο λύκειο, ενώ των ωρών της Ε.Ε. είναι 1.075 και 1.069 ώρες αντίστοιχα (βλ. τον πίνακα που παραθέτουμε).

Το ζήτημα των διδακτικών ωρών των Ελλήνων εκπαιδευτικών έχει διευκρινιστεί επανειλημμένα τόσο από σχετική μελέτη του ΚΕ.ΜΕ.ΤΕ. της ΟΛΜΕ (Μελέτη στοιχείων για την Εκπαίδευση και τους Εκπαιδευτικούς στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και σε άλλες χώρες, ΚΕΜΕΤΕ Ιανουάριος 2012), που στηρίζεται σε στοιχεία του ΟΟΣΑ και της ΕΕ, όσο και από κατά καιρούς δηλώσεις των εκπροσώπων μας στα ΜΜΕ ή άρθρα συναδέλφων μας στο Διαδίκτυο (βλ., π.χ., Οι αλχημείες του ΟΟΣΑ και οι βολικοί μύθοι για την ελληνική εκπαίδευση, Γ. Βαρδαλαχάκης).

Όπως λοιπόν έχει επισημανθεί, **το εβδομαδιαίο διδακτικό ωράριο των καθηγητών των Γυμνασίων και Λυκείων στη χώρα μας βρισκόταν στον ευρωπαϊκό μέσο όρο ακόμα και πριν την περσινή αύξηση των δύο ωρών την εβδομάδα. Ο μέσος όρος των ωρών διδασκαλίας ήταν στην Ελλάδα πριν την αύξηση αυτή 18,5 (σήμερα είναι 20,5) σε Γυμνάσιο και Λύκειο, ενώ στις 27 χώρες της Ε.Ε. ήταν 19,1 για το γυμνάσιο και 18,4 για το λύκειο (στοιχεία Eurostat 2008).**

Η παρατηρούμενη διαφορά στο σύνολο των ετήσιων **ωρών** διδασκαλίας οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι από τις 195 εργάσιμες ημέρες κάθε σχολικού έτους, μόλις 152 αφιερώνονται στη διδασκαλία (έναντι 181 του ευρωπαϊκού μέσου όρου, και 184 του μέσου όρου των χωρών του ΟΟΣΑ), καθώς τις υπόλοιπες ημέρες το ελληνικό σχολείο μετατρέπεται σε εξεταστικό κέντρο, στο πλαίσιο ενός παράλογου συστήματος, το οποίο δεν συναντάται σε καμία άλλη χώρα της Ευρώπης. Να θυμίσουμε πως από τις 15 Μάη κάθε χρόνο ξεκινά η εξεταστική περίοδος που κρατά σχεδόν 1,5 μήνα!!

Σε γενικές γραμμές, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε ότι οι εκπαιδευτικοί διεθνώς καταπιάνονται, κατά την παραμονή τους στο σχολείο, με εργασίες με τις οποίες οι Έλληνες εκπαιδευτικοί επιβαρύνονται εκτός ωραρίου (προετοιμασία των μαθημάτων, διορθώσεις εργασιών κ.λπ.), καθώς το μη διδακτικό εργασιακό τους ωράριο διατίθεται ως επί το πλείστον σε γραφειοκρατικές και διοικητικές εργασίες, τα γνωστά «εξωδιδακτικά καθήκοντα», λόγω της ανυπαρξίας στα σχολεία του αναγκαίου διοικητικού προσωπικού.

Αν κάποιος λοιπόν επιθυμεί να είναι ακριβής, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι **στην πραγματικότητα, οι Έλληνες εκπαιδευτικοί σε Γυμνάσιο και Λύκειο εργάζονται περισσότερο από τους συναδέλφους τους στο εξωτερικό, ενώ διδάσκουν όντως**

Λιγότερες ώρες ετησίως, γιατί υποχρεώνονται να συμμετάσχουν σε πολυήμερες εξεταστικές διαδικασίες. Προφανώς αυτό οφείλεται σε κυβερνητικές αποφάσεις και όχι στους ίδιους. **Να υπενθυμίσουμε εδώ ξανά το πάγιο αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών για μείωση του χρόνου των εξετάσεων σε όφελος του διδακτικού χρόνου.**

Είναι πραγματικά λυπηρό να επιλέγουν με τόση επιμονή οι συντάκτες της εφημερίδας σας το δρόμο της μεροληψίας, της επιλεκτικής προβολής μεμονωμένων δεικτών, της απαξίωσης και της συκοφάντησης, έμμεσης ή άμεσης, του Έλληνα εκπαιδευτικού. Σήμερα, το δημόσιο σχολείο στέκεται ακόμα στα πόδια του κυρίως χάρη στο φιλότιμο και την ευαισθησία των εκπαιδευτικών μας. Η συστηματική απαξίωσή τους προσφέρει τις χειρίστες υπηρεσίες στην ελληνική κοινωνία και, τελικά, μάλλον υπονομεύει τα συμφέροντά της αντί να τα εξυπηρετεί.

Αθήνα, 10 Σεπτεμβρίου 2014
Από το Γραφείο Τύπου της ΟΛΜΕ